

L PESCIADOR

Dalonc da chiò, te n paisc forest, vivea zacan n pesciador che aea inom Tomèsc, e sia fémena Ema. I stajea te na belota ciaseta sun n còl sora l mèr e i era n muie contenc.

Duc i dis da doman Tomèsc l se n jìa co la bèrca fora tel mèr per jir a pesc. L venea dapò chel che l ciapèa al marcià, e canche vegnìa sera l se n jìa de return a cèsa.

Ema la concèa la ré da pescìa e la lurèa te ort, ló che vegnìa sù dut chel che i durèa per viver. Scialdi con festidech la spetà che vegne sera. La era contenta demò canche Tomèsc l ruèa a cèsa, jache l'aea semper zeche da contèr: tant di segrec del mèr che de la novitèdes del marcià. Coscita la jìa inant jacotenc egn.

Na sera l ciel se à serà ite te na scurèa de nigoles neigres. L mèr l'é vegnù zavareous e l'à tacà man a piever. Ema era cruzièda, ajache Tomèsc no l'era amò ruà de return a cèsa.

L'é vegnù net. Enlouta Ema l'à ciapà sù e la é jita fora encontra a Tomèsc, con chela de ge fèr segnal con na linterna. De colp la é slizièda jù per zeche briches enlongia l mèr e la é ceta te l'èga.

Ema la fonèa te la ones e la ruèa semper più n jù. Fora de n bel nia l'à entenù l son de oujes mai audides. L'era Aganes che ge nodèa encontra e ge dijea con fèr gentil:

"No te sperder Ema, nos volon te didèr fora".

E con n encanteisem les ge à dat a Ema l poder de respirèr sot èga.

L'Aganes era contentes de aer troà na neva amica. Dutes les volea jìer con Ema e les grignèa con ela, e les la fornìa sù desché se fossa stat na popa. Les ge à moscià l bianch ciastel fat de corèl olache les stajea, e da magnèr les ge à portà eves de pesc e barbuces de mèr.

Con n auter encanteisem les à mudà Ema te na Agana e les ge à insegnà a nodèr desché eles. De bot Ema la é vegnuda a cognoscer duta la sorts di corèi, la saea i inomes de duc i pesc, e la se n fajea marevea de tenc fiores e piantes che crescea jun fon l mèr.

Ma da spes la se sentèa jù da na man via, da soula. La pissèa a Tomèsc e la sentìa da ite n gran encresciujum.

L'Aganes era scialdi aiegres, e les fajea da mat con ogne sort de jeghes. Les era bones de ciantèr tant bel. Duc i dis les nodèa sun or de l'èga e les encantèa con sia cianzons i pesciadores entardivé. I pesciadores se sporjea tant fora da la bèrches fin canche i crodèa te l'èga.

Na sera Ema l'à cognosciù Tomèsc te sia bèrca. La volea ge dir de meter vèrda, ma l'era massa tèrt. Tomèsc l'é cet te l'èga e l'Aganes les l'à ciapà. En prescia les lo à tirà sot ite e les lo à serà via te la prejon del ciastel.

Ma Ema la saea de n sconadoi secret che menèa te la prejon, e l'à spetà fin canche l'é vegnù dì, e ence la ultimes Aganes é jites a dormir.

"Desceidete Tomèsc, son ge - la ge à dit sot ousc Ema - gei, tegnete fort te me".

E più de bel che la podea l'à nodà con el enscin su l'or da l'èga, olache la bèrca se pisolèa amò su la ones. Tomèsc no cherdea a si eies, content fora de misura de veder endò sia Ema. Tomèsc l'era ruà a salvament, ma Ema no la podea ge jir dò.

"Ge son na Agana ades", la ge dijea vaan. "Demò l'Aganes pel me librèr da chesta couda, ma eles vel che ge stajesse en seghit apede eles".

Desperé, chisc doi chieria co fèr a n vegnir fora.

"Ge sé ben chel che fajon", disc fora de colp Tomèsc. "A chesta creatures ge pièsc n muie i òres e i ornamenc. Gei con eles ló da la Pères Neigres, al colm de luna che à da vegnir: é jà zeche tel cef. No te cruzièr, Ema, te libraré da chiò!".

E i se à lascià coscita.

La dì convegnuda, Ema l'à sapù convenjer l'Aganes a jir con ela a nodèr apede la Pères Neigres. Tomèsc l'era jà aló che l spetèa, e penamai che l les à vedudes l ge à sport la mans pienes de robes lujentes. L'Aganes é restèdes de sas, e dutes sotsora les trajea cighes dijan:

"Oh, che bel! Veh, coche dut lumenea, coche dut sgalizea! No aon mai vedù vèlch da tant bel!".

"Mia bèrca chiò, la é piena de tèl robes", à cridà jù Tomèsc.

"Dane dut cant a nos", ge preèa l'Aganes. "Che veste pa tu sora de chest? Chel che te domanes, nos te dajaron!".

"Librà Ema e dajémela de retorn!", ge à responet Tomèsc. "De sora arede dut cant l rèst". Sobit l'Aganes à azetà l pat. Les à dit sù n auter encanteisem, les à librà Ema da sia couda da pesc e les ge à dat de retorn so guant. Pien de legreza Tomèsc l'à trat te l'èga duta la cosses sgalizentes e l'à didà sù Ema ite te bèrca.

Contenc Tomèsc e Ema i se à fat n lonch douc braciacol.

"Co èste fat Tomèsc, a enjignèr dut chest? Érel pa ben dut òres e corèi? Sion semper stac purec!", dijea Ema con marevea.

"É fat sù dut coi ornamenc de l'èlber da Nadèl! No i èste cognosciui e?", ge à responet Tomèsc se grignotan, e bie contenc i é se n jic reman enfin a cèsa.

L PESCIADOR
contia e dessegnés de Fiona Moodie
traduzion Istitut Cultural Ladin

Istitut Cultural Ladin
"Majon di Fascegn"
1990